

til at expropriere det nødvendige Terrain til det nye Beilæg. Dette forekommer mig ligefrem at fremgaa af Udvalgets Forslag til Affattelsen af § 4, ny § 5, hvis første Stykke indeholder Bemyndigelse for Regjeringen til at afstaae Terrainet til Communen, og hvis andet Stykke indeholder, at, saafremt en saadan Overenskomst ikke er truffen inden den 1ste April 1870, skal Regjeringen være bemyndiget til at sælge, til hvem den vil, og at i sidstnævnte Tilfælde, altsaa først efterat Communen har afflaaet at ville kjøbe Grunden, skal Krigsministeriet være berettiget til at overlade den fornødne Grund gratis til Veiforlægning. Jeg maa altsaa for mit Vedkommende, det vil sige, som den, der maa føle mig opfordret til at varetage ikke alene Kjøbstadcommunens, men i det Hele de vedkommende Communes Interesse, opfordre Thinget til ved Afstemningen over Forslaget til § 4, den nye § 5, kun at vedtage den første Deel af samme, som Krigsministeren har anbefalet, men derimod at forkaste den Deel af samme, som vil komme under særskilt Afstemning.

Krigsministeren: Jeg skal blot tillade mig en Uttring for at indhente, hvad jeg forsumte at omtale, da jeg første Gang havde Ordet, nemlig, at jeg selvfølgelig ikke har Noget at indvende mod den Forskjøbsret for et Aar, som indrømmes ved den nye § 5. Jeg har allerede under Sagens 1ste Behandling erklæret mig villig til at gaae ind derpaa, og jeg har saaledes i den Henseende ikke Noget at erindre mod de Vædringsforslag, som ere stillede af det ærede Udval.

Ordføreren: Jeg troer, at det ganske vist havde været overordentlig ønskeligt, dersom denne Sag ikke var fremkommen fra Krigsministeren alene, om jeg end ikke skal bestride, at han med en vis Ret kan stille sig paa det Standpunkt, at, naar han kun faaer Fæstningen nedlagt og bliver de Byrder quit, som have hvilet paa hans Budget paa Grund af Fæstningens Forhold, saa er han tilfreds. Det forekommer mig, at det meget mere havde været ønskeligt, om det hele Spørgsmaal iforveien var blevet

fuldstændig bearbejdet i Forbindelse med de to civile Ministerier, der i denne Sag have en meget vigtig Opgave, hvis Besvarelse ikke kan udsættes een Time efter Fæstningens Nedlæggelse, nemlig Ordningen af de Forhold, der derefter skulle indtræde. Jeg troer derfor, at Udvalget har handlet rigtigt i at søge at afhjælpe den meget betydelige Mangel, der saaledes klæber ved Lovforslaget, naar det betragtes som ikke blot berørende et militairt Anliggende, men som indeholdende en Afgjørelse, der griber ind i mangfoldige Forhold, baade i communale, Jurisdiction- og private Forhold. I saa Henseende har det som en Følge deraf ogsaa været mig en ikke ringe Tilfredsstillelse, af de Uttringer, som den ærede Krigsminister senere har indhentet, saavel fra Justitsministeren som fra Indenrigsministeren, og som han har meddeelt Udvalget, at see, at denne Udvalgets Anskuelse deles af disse to Ministerier, idet de begge have foreslaaet Vædringer, som Udvalget har kunnet tiltræde. Den ærede Indenrigsminister har navnlig ikke blot vedkjendt sig, hvad Udvalget havde udtalt om Skyldsaetningen, men har tillige givet sagkyndige Vink, der ere blevne benyttede af Udvalget, om de Forstrifter, der i saa Henseende i nærværende Lovforslag maatte blive en nødvendig Følge af, at man stod ligeoverfor et aldeles exceptionelt Forhold, som kun delvis kunde ordret henføres under de almindelige Regler derom, — thi det er jo dog noget aldeles Exceptionelt, at der midt inde i Danmark findes en Landstrimmel, der hidtil har været undtagen fra alle de almindelige Regler, som iøvrigt ere gjældende i de paagjældende Retninger. Der er, som sagt, netop med Hensyn til Skattepligten ligeoverfor Staten, med Hensyn til Matriculeringen, med Hensyn til det, der vil blive at henlægge til Kjøbsladjord, og med Hensyn til Bonteringens Krafttræden fra Indenrigsministeriets Side givet Vink, som tildeels have sat Udvalget istand til at afhjælpe de Mangler ved den civile Side af Sagen, hvormed Lovudkastet var kommet til samme. At der nu ogsaa var en Mangel tilstede i Lovudkastet med Hensyn til det her omhandlede Veispørgsmaal, vil jo fremgaae af den tilstedeværende Dissens, af hvilken det